

PAPETU

— Man oi, Roseta, quin tall!
— Oh, aquest rail! Quan veuràs l'altre...

TEATRE TÍVOLI

Grandiós èxit de la companyia de
sarsuela i opereta, que dirigeix

PEP VERGES

TEATRE NOVELTATS

Companyia Còmic dramàtica—Primer actor,

M. GOMEZ FERRER

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit

Exit veraderament grandiós

• MARY L'ECLAIR • TRIO OLIVARES •

ROYAL CONCERT

Patelló de Moda

::

El Rei dels Musio-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure

Restaurant a la carta

Butaques gratis

Teatre Arnau MUSIO-HALL

Tots els dies seccions a les 3 i mitja tarda i 9 i mitja nit

El Tributo de Salénica

per la tiple Enriqueta Birba

Hermosos salons foyer

::

::

Entrada lliure

Saturno Parque

Grandioses reformes

Fantàstiques il·luminacions

Els millors i mes nous sports que se coneixen

Entrada de passeig, 10 cénts.

En preparació la magnífica Batalla de Flors pel
primer dia de Moda, que se celebrarà el 19 de Maig.

Articles per
a tota classe
de Sports

Pilotes

Tunmer

Special

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

EL RECREO * Marqués del Duero, 85

Lloc de reunió de la joventut alegre de Barcelona

Gran succés de

CONCHA COLLADO

Variat repertori : Luxosa presentació

Senyoreta, vos ha arribat la felicitat

Enviant dagues ratlles d'escriptura feta a mà per la persona
que vos interressi, el grafòleg A. VIDAL vos dirà el caràcter,
gènit, vicis, aficions, etc., de dita persona.

Sabent tot això, conseguireu amb molta facilitat fer-vos sim-
pàtica i fer-vos estimar.

Dirigir-se: A. VIDAL, Escudillers, 18, entressol.-BARCELONA

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país
i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA

(al costat de l'Hotel París)

606

al alcanç de totes les fortunes, en la

Clínica MATRIU, VIES URINARIES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 83
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre, ... Ptas. 2
Estranger, ... 8
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

PAPITU

Avui sí que no'm sento amb forces per cap introducció. I si no hi ha introducció és innegable que tot lo demés resulta monoton i pesat. I veus-aquí que un pensa: — Perque lo demés no't resulti pesat hauràs de recorre al floreig. Però desseguida't dius ¡no! al floreig, no! Sense introducció i floreih? Et dirlen *florero!*... La paraula que més m'ha escamat sempre perque ella indica dues coses: o que no tens cap pela o que no tens humor —ja m'entenem quin humor vull dir—i no tenir cap pela o no tenir humor és més horrorós, què'ls hi diré, que caure presoner d'un moro i veures atravesat pel seu *alfange*... càstic o pena que, per un home com jo —que podria comparar-me amb aquell cèlebre Pere Vidal que li toquen a terra i no li fan mal—és excessivament terrible i vergonyós. Per lo tant, deixem-nos de murga i anem al gra que l'espelma s'acaba. *Lectores, al salón*— i dispensin la frase—. A la Buena Sombra, segueixen els tangos lligitims de l'Argentina dirigits amb els peus i executats també amb els peus pel noi de Granollers, el simpàtic Illa.

De les dues per amunt o per avall —com vulguin— el foier de la Buena adquireix la categoria de saló aristocrata. Tot brilla. Tot llueix. Tot està llampant. Tot crema. Si els senyors en aquells moments ensenyessin el cabàs de les eines, estic segur que les veurieu lluir com si fossin de plata. Allò és com un congrés de caps de casa i caps de... —no m'enredo;—làstima per l'establiment, que aixís com hi corre quelcom —paraula que en castellà vol dir *algo*— no hi corri també la moneda. Fillets de Deul Que'ls hi costa de *sollar* un duro! Si'ls costa tant d'orinar, tots tenen retenció, no hi ha més. De primer ens creiem que de tant en tant ja's destapava alguna botellota de xampany perque'ns pensàvem sentir com si en destapessin, però després vàrem sapiguer que és un guasón que's fica'ls dits a la boca i sab imitar molt bé'l soroll dels taps. Res, un que ha nascut per tap.

La Bienvenida continúa despertant entusiasmes. Aixeca al públic. Te dues pantorrilles que semblen dues columnes d'Hèrcules. Sí, senyors, d'Hèrcules, perque exerceixen la mateixa influència que les cèlebres pastilles d'aquest mateix nom.

Els Mingorances, i sobre tot ell, també tenen d'allò

més partit. Ell és disputat lo mateix que un bon gall la diada de Nadal. Diuen que a Susana Chevalier ve expressament a Barcelona per a fer com Sant Tomàs, veurer i palpar per a convencer's de si és cert lo que li han dit. Què li deuen haver dit?

A l'Arnan tornem amb el «Tributo de Salénica», obreta que pot mig anar. Làstima de l'altre mig!

La Nacra és a Madrid. La «Vila i tall» com deia un gran catalanista. Doncs si, sí, la Nacra és a Madrid. L'Apachinette crec que hi marxa un dia d'aquests.

A l'Alcàzar continúa la Leonor Esteve. La pobre Leonor diu que se sent molt fatigada i que pensa reposar una temporada a l'«Horta». Sí, allí amb la verdura, es clà! L'ápit de l'horta valenciana és diferent del de Barcelona, això ja ho sabem aquí: hi ha molts àpits esquerdatos.

La Rosalito Calzado, és una xicota graciosíssima. L'altra nit, en un dels palcos va establir una veritable Academia Berlitz. Quina manera de dominar les llengües vives! Fins parla el rus que és un idioma difícilíssim. A Barcelona no més hi ha dos senyors que'l parlin. Dos professors de rus. No'l sab ningú més. Aon aneu a parar amb aquell jòc de gargamelló que's necessita?

La Dafnis ens prega fem constar que no acceptaria mai de la vida que un altra dòna li parés un pis. Primer, mortal ens deia.

La Rosàlito—la finolis, continua repartint el temps entre l'Alcàzar i les pel·lícules. Diu que li agraden de molts metros, molts metros. Ave María Puríssima! Com que no li queda temps per res més, ha plantat per la truca a aquell quinto de quota que ademés sempre estava a la *funerala*.

Les Pi'arcilles ballen molt bé i són allò que se'n diu revingudes. Se fan acompanyar per dos individus. No's deixen mai; del carrer al foier, del foier al carrer i del carrer... cadascú a casa seva. Diu que ells, naturalment, s'enfaden perque elles no'ls deixen entrar a casa seva. Prenen unes enrabiades que cada dia els hi pugen les sangs al cap i, es clar, aixís que les deixen s'han d'espavilar per que'ls hi baixin.

La Perlita continúa guardant-se allò per algún senyor de preu.

Com que tothom se queixava de sequetat, en Fernando va creure convenient donar la «Nit d'aigua». Quin mullader! Quina peçal *Vamos* que, soc home, com hi ha mon, i creieu que és una peça que'm và fer gracia. Què voleu que hi faci? Sobre tot, els calçotets amb *entredós* que llueix en Carabellido. Ai, lladrel!

En el tren

En el tren que va de Sant Feliu a Girona va succeir un cas bastant papitesc. Anaven dues senyoretas soles en un vagó, quan a la estació de Cassà pujà un senyor de mitjana edat, gros i molt ben vestit.

Sols uns pantalons massa prims li feien un xic rídicol, no solament porque eren massa clars, sí que també porque li eren estrets. Això feia que l'home no podia ocultar-se la carga de dintre les butxaques i que, qui més qui menys tots els homes portem per aquets mons de Déu.

Heus aquí, que'l bon senyor se sentà al bell davant de dites nenes, i... lo que son les dónes! No havien acabat de mirar-lo de cap a peus, quan l'una tocà a l'altre amb el colze i canviant-se una mirada esclataren una gran riulla.

El tren anava seguint sa marcha, i el bon senyor no podia donar-se compte de les rialles contínues de les dugues senyoretas, fins que a la fi, pogué comprendre que era ell qui pagava la festa.

Complagut d'això i per millor obsequiar-les se ficà la ma a la butxaca, i treient-se una fenomenal llonganissa va dir-lis:

—Son servides? Apa, que encare té el fil.

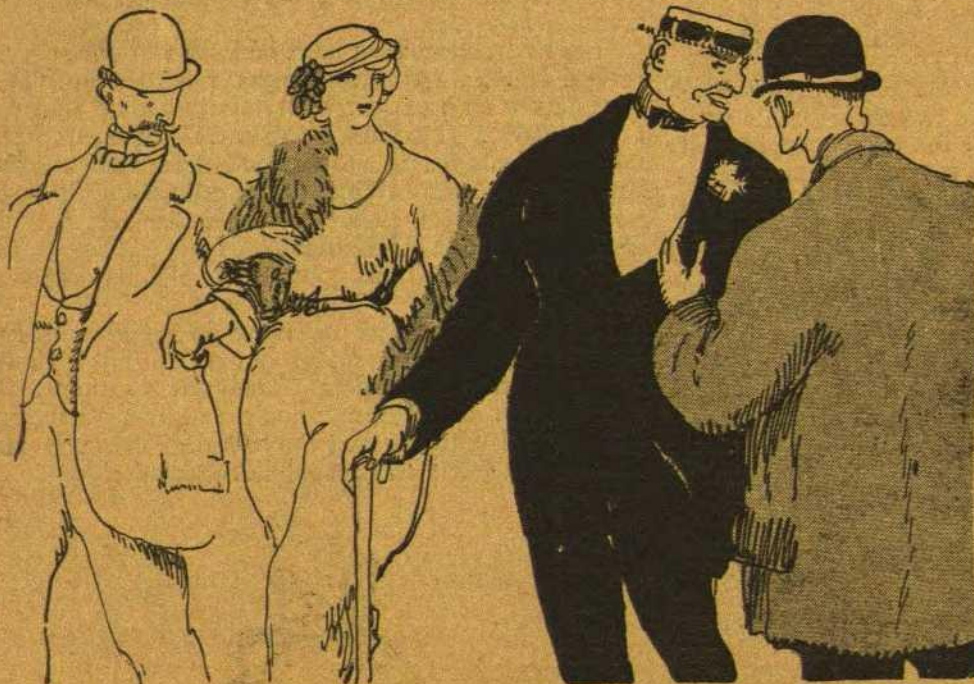

Una definició

En uns examens de Dret.

Pregunta el catedràtic:

—¿Què es calumnia?

—Veus aquest matrimoni? Viuen malament porque a ell li agraden totes.
—I pensar que la seva dona es una bonatxona!

L'alumne queda mut. Mira a terra, mira al sostre i no atina amb la resposta. Un company, mogut dels seus bons sentiments li fa una senya especial com si fes contracció amb el braç.

Es la salvació. La senya ha tornat la memoria al pobre xicot que respón sense pensar-hi:

—Es una cosa que se le levanta al bombe.

El tribunal, no va poguer-se aguantar el riurer.

Conformació

UE en Quimet es un bon xicot a carta cabal, no pot dubtar-se; tant es aixís que cada vegada que la seva costella li ha manifestat, que... allò... vomits, etc., s'ha cregut que verdaderament era obra d'ell, i pobret! no s'ha adonat de la molta semblança que te amb les estatuas de Moisés.

La Rosa, que aixís s'anomena la seva dona, li ha arribat a donar entenenent que per medi d'una bona administració es pot permetre cert luxos, que de lo contrari no podia. I el babau s'ho creu.

L'altre dia arribà en un moment inesperat a casa seva i trovà an en Romulet (un corrido de marca) i a la seva dona *infraganti*, i donant-se un cop al front, amb poc més se fa mal a la ma amb dugues llargues puntes que li sortien, però amb tot, dominant-se i reprimint-se les ganes de fer desgracies que en aquells moments tenia, digué, com aquell que no havia vist res:

—Ai, ai, que hi fa aquest aquí? Feu, feu, per mi ja podeu continuar.

En Romulet quedà sense paraula i la seva dona fent acopi de valor s'atreví a contestar-li tor fent embuts:

—Si, mira... en Romulet... me donava... donava... lliçons de bona administració.

El marit va posar-se a pensar si faria això o allò i tot pensant va creure que son molt els marits que troven amb casos com ell i no ho saben, i va creure prudent fer com qui no ho sab, i tot fent sortir al Tenorio Romulet, diu que deia ella:

—Un altre vegada vigila o sino vos la carregareu porque això no m'agrada gaire.

I mentrestant ell pensava:

—Mentres jo vagi tot qu'administri a son gust.

GUIA PAPITESCA

DE LA NOBLE CIUTAT DE BARCELONA

PLAÇA DE CATALUNYA

Més llarga, més curta, més ample que la del *Duomo* de Milàn, que la de la *Concordia*, que la de la, etc., etc... Això va a parers i a gustos. Lo que sí nosaltres podem dir i aquesta és la nostra, que ben bé's podria canviar el nom de pila i dir-ne (apuntin-se l'*ideia* els qui son aïmants de canviar els noms dels carrers com de senyora llegítima), *Plaça del Panís*, perquè la veritat siga dita, Bances Alemanys, Italians, Brasilenys, Canadiencs perací i per allà; fins hi ha uns magatzems que li diuen *El Globo*... Tot, tot és idea que fuig de casa, però... no siquem pesimistes i anem al bell mig de la plaça, saltant per sobre de les barricades d'adoquins amb que durant aquests dies ens obsequia en Pich per una banda i en Pont per l'altra. Obres, construccions, canalitzacions eternes! I quin talent tenia aquell qui va dir, tot contemplant les eternals obres de la ciutat, que Barcelona li feia l'efecte d'una ciutat que sempre feien dissabte!

Al bell mig de la plaça hi veureu, per mica de bon observadors que sigueu, tot un punt de cites. Exemples al canto: diumenges, raspes i *mañicos*; altres dies, frena al *Eldorado*, cites de casats i senyores mig casades; enfront del Passeig de Gràcia, casades (quasi bé a mitges) i casats del tot. Els cafés son rics i concorreguts: *Continental*, penya de gomosos i nois que tenen auto; *Maison Dorée*, penya d'artistes i periodistes. Aquí l'*Ultramar* parla de les Mancomunitats i en *Junoy* del Greco.

Pocs abreus mal regats; palmeres polsoses que semblen de llauna retallada. Anem cap amunt.

Passeig de Gràcia. — Llarg, molt llarg. Longitud? Ja es la direm la longitud i de modo pintoresc. Fa cosa de

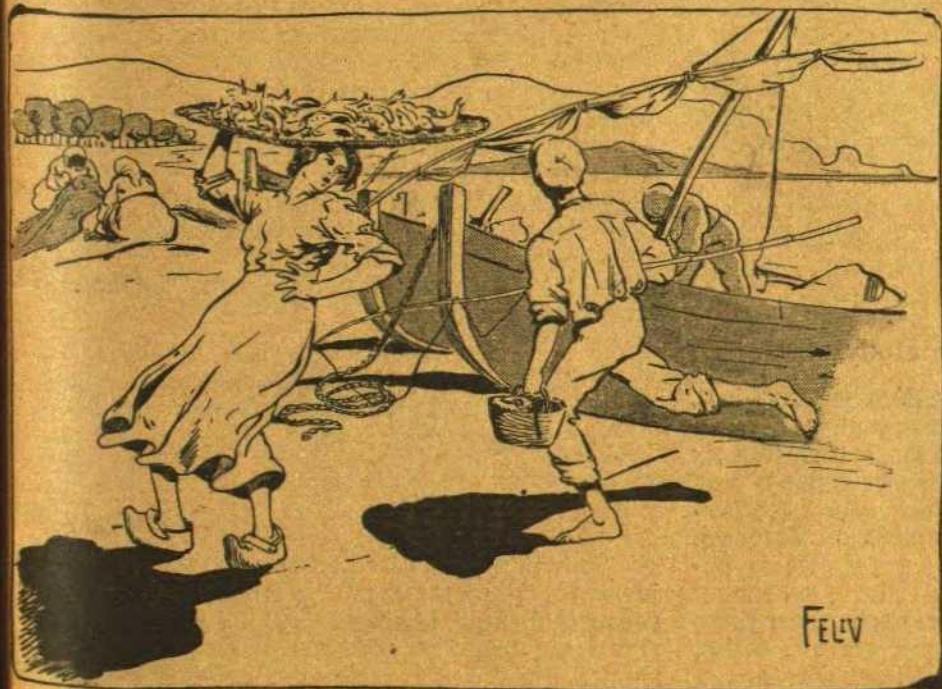
quatre o cinc anys, se planejava el fer una petita cursa d'automòbils. Un kilòmetre *lancé*. Se va nomenar una comissió, formada per veritables *sportsmen*. On podia començar la cursa d'automòbils?... Un d'ells, senador per més senyes, ho va dir clarament. (Agafin-se fort.) *Hem de partir de la base* — deia el senador — *que un kilòmetre te aproximadament uns mil metres*... Si ho deia un senador, ell devia tenir raó. Aquí tenen, doncs, l'extensió. Oi que valia la pena de contar-ho?

Aspecte. No convindrem amb el parer de la majoria dels barcelonins, que'l Passeig de Gràcia és sencillament monumental... Res d'això. Hi ha fatxada que recorda la d'un cinematògraf... Aquella *manzana* (en català ne tindriem de dir la *poma*; fem o no fem diccionari?) de la discordial... Un palau, amb un remat de *marengue*, original d'en Domènec, una casa particular vulgarment coneguda per la *escala de la vida*, propietat del inventor d'un immortal xacolata i feta (la casa, no no la xacolata), per en *Puig y Cadafalch*, home públic, que tants dies de gloria ha donat a les nostres columnes (les del nostre PAPITU, naturalment), i la *casa dels ossos*, obra de *Mossén Gaudí*. I què'n direm, de la cúpula de can Malagrida, que tan a la perfecció recorda el tinter d'una escribania?... I el Penyó de Gibraltar o el *Morrot*, propietat d'en Milà?...

Altres aspectes: aquest Passeig serveix perquè donguin voltes a la sinia, els diumenges, els cotxes. La gent se deixa arrocegar amb posat seriós, molt seriós, casi ferreny; sembla que's vulguin menjar... I d'aquestes funebres voltes, els nostres rotatius en diuen *«el Paseo presentaba animado aspecto»*.

Altres aspectes: els dies de festa, la *Banda Municipal* toca sota a can Planàs, de 11 a 1 del matí. Si la casa fos nostra i nosaltres fossim els estadants, ja hauríem interposat un recurs d'alçada contra la *Banda*. I la raó ens ampararia, doncs no'm donaríem un altre que la que nosaltres els dies festius (i amb gran racança deno poguer-ho fer els feiners), ens llevem a quarts de quatre de la tarde i pel matí no estem per musiques.

L'alumbrat és en la part central elèctric i recorda les famoses forques de les qui tant se parla en els drames romàntics d'en Guimerà. Això sí, a la nit fan llum, que ben be que's necessita. I també donarem la raó. A la nit 'be vaja, lo que nosaltres entenem per nit, que comença a les dugues de la matinada), pel mig del Passeig de Gràcia no's pot transitar sense perill de vida. Els autos porten una velocitat de set mil kilòmetres per segon i les *moto* aproximadament el doble. Provin d'encendre un cigarro al mig de la via i ja'ls assegurem que acabaran d'encendre'l en presència de Sant Pere o el sant qu'estigui en el dia d'autos (autos en tots sentits) de guardia.

FELU

— Veiam si badant badant me la ficaràs a l'ull i'm trencaràs el fil.

—No! tinc la bossa escorreguda.
—Això és lo que has dat per l'assiento.

Velocitat dels tramvies: de sis a set dies per arribar de Gràcia a la Plaça de Catalunya. En cada arbre quasi toca una parada. Se dona com a cosa segura de que aviat en Foronda, posarà tramvies amb *sleeping*. Ens *sleepingrem* de gust!...

En dies de plujes, el Passeig queda convertit en riera i en els dies que no plou, en sucursal de carretera. Però fet i fet, és la millor via que tenim. I ara anem als voltants i montanyes. I aixís finirem la nostra gula.

Donya Sinforosa

ONYA Sinforosa és una dona molt original. Fa pocs dies va anar com de costum a la plaça, i amb l'intenció de comprar peix per a sopar se va ficar per dintre la pescateria. Al poc rato, uns magnífics i frescos bessugos li cridaren molt l'atenció, obligant-la a aturar-se davant de la parada. Agafa un dels peixos i per a veure si era fresc li mirà amb gran atenció els ulls, el cap, etc., i per fi, no satisfeta segurament de l'examen que acabava de fer, l'olorà, però amb tan mal acert, que'l seu nas anà a parar precisament a un forat que tenia el peix prop

de la cúa. Acte seguit deixà donya Sinforosa el peix, dient:

—Quin fàstic! Està podrit aquest peix.

El peixeter que des de un principi s'estava mirant indignat com donya Sinforosa examinava el peix, el qual se veia de sobres que era fresc del dia, li digué molt exaltat i adoptant una posició adequada a lo que anava a dir:

—Miri, senyora, si a mi m'olora en el mateix lloc que ha olorat a n'el peix també dirà que ho estic.

Bellverenques

la Cerdanya espanyola, com a totes les comarques montanyeses de nostra estimada Catalunya, degut a la falta d'aigües potables i a la distancia que les separen de les poblacions, constitueix el transport de les mateixes una nota molt típica que'ns fa evocar algunes escenes holandeses. El típic collader col·locat sobre l'espatlla de les ben contornejades filles de la neu es d'un efecte sorprenent, i's presta tot sovint a algunes escenes que son dignes d'ésser recollides en les planes de PAPITU.

L'altre dia baixava per un dels carrers més pendents de la vila de Bellver una simpàtica pageseta amb el collader al coll i una galleda a cada costat.

La noia, que porta sempre cotilla d'última moda, sabates amb taló Lluís XV i foc ardent a les entranyes, com poden molt ben suposar es contonejava, lluint e's dots esplendorosos que li concedí la mare Naturalesa, i com que les galledes estaven plenes, a cada pas que donava l'aigua saltava pels costats de les mateixes.

Un veí que pujava en aquells moments, dirigint-se a la noia li digué:

—Noia, sembla que vas molt moguda.

—Per què? va dir-li mig avergonyida.

—Perquè fas molt de mullader.

—Oh! —va replicar suaument la xamosa nena.— Es que sóc a la baixada.

Des de Tàrraga

Comuniquen de Tàrraga que s'ha celebrat amb gran brillantès el programa de les festes dades a la Lliga Catalanista d'Urgell i Segarra. L'èxit de la festa ha sigut el primer número executat per la secció de Gimnàstica rítmica, que dirigida pel senyor Güell ha fet: «Exercicis d'independència de membres».

Mullader

Decididament, això del foot-ball es cosa que requereix mullader perquè resulti un xic lluida. Quan no'l fan els de la patacada, el fa el públic i quan aquest per descuit o mandra fa bondat s'en encarreguen els elements i aigua val

Dic això perquè el passat diumenge el mullader va ser abundós i malgrat això els futboleros no van abandonar el terreny de l'honor o de lo que sigui, sense fer cas de la regadora celestial i de les ben acondicionades pastetes dels llocs de les empenes i els seus voltants.

Es veu que això del Campionat d'Espanya té la mateixa propietat que les estrenes den Gual. Els nois den Poch, que aspiren a ser els qui tallen el bacallà, ja van fer un viatge en tercera a Madrid per a fer-se la semifinal amb la «Gimnàstica», i varen tenir que tornar sense barallar-se, perquè el mullader va ser un xic exagerat.

Are els de Madrid han vingut i amb ells una nuvola que's va traduir en quatre gotes; mes com que'l ditxo diu allò de que «al Abril, etz.», van resultar unes 4.000 gotes que'ns van deixar xops i en remull com el bacallà que ve d'Escòcia.

Meno. Prou divagacions i parlem del partit. No va anar pas malament la cosa, i entre secció de patinatge i alguna que altre jugada, el públic se va distreure i fins va riure veient ensorrar paraigües a cops de pilota.

Els nostres van apretar, mes els altres també, i ja es sabut que si al voler ficar tots dos apreten la cosa es molt difícil. Els uns i els altres ja van fer gestions ja, mes com que en els goals hi havien «serradures» no varen poder obrir-los. En Varella, que feia de jutge, va pensar que no estava gens be rebre la mullena i perdre el temps per a res, sense apuntar un trist tant i ell que si, que s'inventa un penalty contra els de fora (el patriotisme abans que tot) que en Casellas deixant-se de... romànços va aprofitar bitllo, bitllo.

Res: que van guanyar els nostres. Com ja els he dit, la batuca va anar força igualada. Amb fang fins el genoll els 22 futboleros varen fer un xipoll afiligranat, la mar de divertit. Dels nostres en Puig nano fet un porter d'alçada. En Prats, com sempre, fent sentir els seus 80 kilos al que se li apropava; en Mariné, com a bon ídem, molt bé amb tanta aigua. Dels mitjos en Casellas i la seva gorra, dels davanterers en Baró i en Salvo (aquest per tot lo revés de l'altre).

Els de Madrid van a l'hora. En Pola (de qui deien que «no donia pie con Pola») va evitar més d'una ensopada. De la defensa en Carruana, dels mitjos en Kinde-lan i del atac els Uribarri i en Espinosa que va encarregar-se de la part més espinosa del partit.

Abans, l'«Unió» i l'«Espanyol» van volguer demostrar als de casa i als de fora, com se fa un partit ensopit i amb mandra. Si el «soberano» no els hagués cridat prou encare jugarien.

A can «Barcelona» va fer-se el campionat «militar». Llàstima de temps val a dir-ho, perquè la cosa era simpàtica. Hi havien autoritats, la junta del «Barcelona», sis socis i tres que feien de públic. Ah! i dugues musiques!

El «F. B. H.» i el «Badalona»... no van jugar. En canvi, els «coros de Clavé»... no van cantar. Del mal el menys.

Els nois de quota van fer-ho d'allò més bé. L'Alsina, en Pons, en Reguera, en Bau i altres eminències van jugar amb tota disciplina. No faltaria més!

L'«Alcántara» (regiment) va guanyar als artillers i als de «Vergara». L'enhorabona.

I no segueixo perquè l'aigua m'ha mullat les notes i no vull presentar-me amb papers mullats.

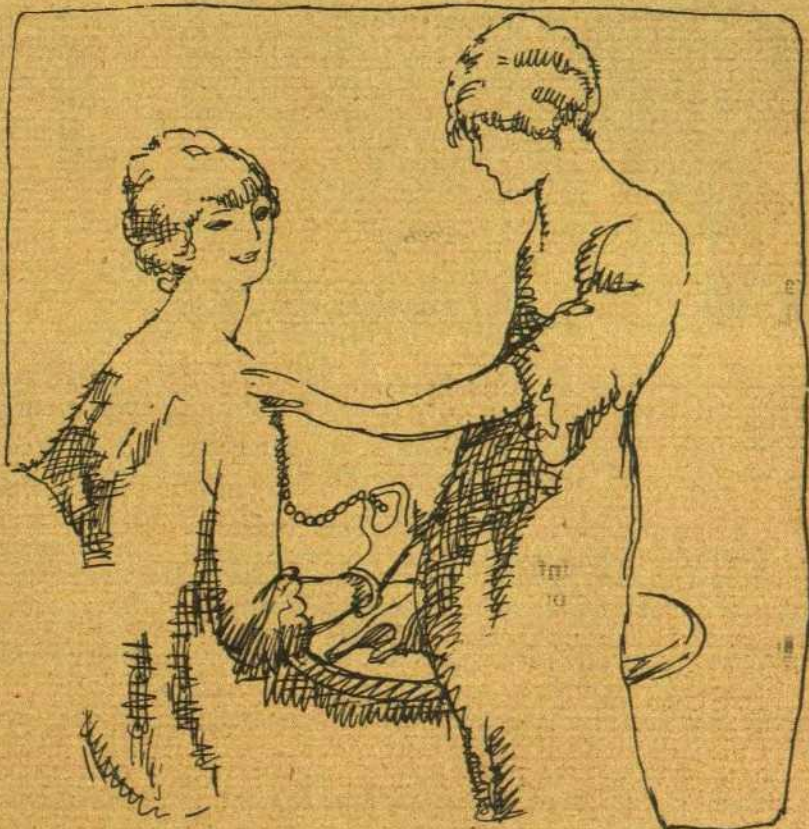

Els comptes d'un corrit

Tenir la renda den Rotschild.

Tenir les forces d'un gall.

I les vergonyes d'un goç.

—Tractant-se d'un home aixís, lo millor que's pot fer és donar-li una cita i cops al bultu.

EN SAGNIER

No sempre s'ha d'ocupar la nostra inofensiva xafarderfa de les accions dels humils regidors que tants sacrificis fan pel bé de Barcelona i la seva prosperitat. (La de Barcelona, eh?) Avui la nostra tafañeria apunta més amunt i deixant de recó les malifetes dels de la dreta i dels de l'esquerra i fins dels independents, els en farà cinc cèntims del nostre mai prou alabat batlle i conseller en cap del nostre consell de cent. (Prego al caixista que no juntí les dugues derrereres paraules). En Qui-met Sagnier, com li diuen paternalment les patums

conservadores del casino de la Granvia, és un bon senyor que sembla fet exprés per a figurar en els aparadors dels fotògrafos. La seva figura magestàtica, el seu abdomen representatiu i sobre tot aquell «no sé què» que gasta per tot dia el fan a propòsit per a figurar en el mostrari d'en Napoleón, ja dret, ja assentat, sigui com sigui, mes sempre lluint la escayenta faixa que acredita la seva excelsa representació.

Perque si no fos la faixa i l'automòbil, nosaltres creiem que'n Sagnier no hi trobaria pas el compte en ésser alcalde. Això de que la senyora i els nois puguin anar a fer visites i a les quaranta hores amb chofer

engalonat que no costa ni la propina és un atractiu pel nostre home, que per no desfer-se'n és capaç d'aguantar cada dia les exigències d'en Pich, de qui males llengües diuen que és qui fa d'arcalde. Nosaltres sobre aquest punt, callem.

En Sagnier, ademés de la seva «pose» es caracteritzable per la mania de parlar castellà. El seu castellà té modalitats i accents d'Arbeca i de Masquefa i el seu «ceceo» és comparable amb el d'en Aymerich del Principal. «Lo chafa de aque lo más bien».

També té la seba de fer discursos. Els plumífers que fan el seu fet a Cala Vila, encara recorden amb esverament aquell discurs inaugural que va durar dugues hores i pico. Per això quan el bon senyor anuncia que dirà «cuatro palabras» en Baget tremola, en Vilaseca pert l'humor i en Buxareu mossega la pipa amb rabia.

En Sagnier és un home conseqüent, o sino que ho digui en Pich. Un dia vota blanc i l'altre negre. Un dia

diu que juval i l'altre que maranjas! Tot això és fruit del seu tacte diplomàtic i del seu desig d'estar bé amb tothom. Mes la gent d'aquella casa és desagradada i no sab apreciar el seu maquiavelisme. Per això tant els de la «Lliga» com els d'en Lacandru se'l miren de certa manera.

En Sagnier ha establert en el despatx de l'alcaldia el Consulat general d'Arenys de Mar. Els porters ja coneixen a tots els batlles, secretaris i majors contribuents del districte de les ametlles. La seva especialitat és el rebre senyores. L'altre dia, al sortir de fer-li una visita, deia una bona senyora:

—Què fino i què amable es este Sagnier. No es como aquel republicanote!!

—Sí —contestà un altre,—però aquél da más pesetas!

I prou d'en Sagnier. Amb lo dit creiem que ja n'hi ha prou per acompanyar el ninot del nostre batlle de de R. O.

•••

Entre'l diminut Martorell i el seràfic Muntanyola hi ha competencia armada. Ja fa tres sessions que amb l'excusa de la casa d'en Ferrer, se tiran els plats pel cap.

En Muntanyola no vol que li aixequin i en Martorell és partidari d'aixecar-les tan amunt com se pugui.

Nosaltres amb això opinem com l'Oriol. Que constil! Que s'aixequin tan enlaire com vulguin.

•••

Han vingut uns italians a Barcelona, y en Pich els va engegar un discurs en castellà (?).

A la sortida, el duc de Bivona va dir mig contrariat:

—No encuentro bien que Pich haya hablado en catalán...

Pensaments

Amb les dones, passa el revés que amb la tirada d'un diari: quant més circula, menys valen.

Deia Plutarc, allà en «illo tempore», que l'adulteri era la «curiositat dels plaers del pròxim». Ja se sab que les dones son tafañeres.

Els manaments per a la dona, no més son nou. Aquell de «no desitjaràs la muller d'altri» no té relació amb elles.

El pudor, és una arma ofensiva o defensiva?

El tobogàn és semblant a l'amor. Per pujar-hi tens que passar molta estona i la baixada és rapidíssima.

—Escolti, hermosa modisteta...
—L'ha errada: sóc planxadora.
—Oh! doncs aixís... planxa!

CARNET DEL PAPITU

Te un solar l'Ajuntament
en el passeig de Pujades
on hi van generalment
parelles enamorades.
Aprofitant de les nits
la dolça pau ideal
alguns novios atrevits
se burlen de la moral

Ja n'està tip el veinat
de tant aguantar la capa,
veient més d'un *desahogat*
que fa alguna noia guapa.
Senyò arcalde, no està bé,
que's permeti tal magreig,
i lo primer qu'ha de fè
es mudà el nom del passeig.
Puig per les raons citades
judiquem molt necessari
que per contes de Pujades
s'en digui tot lo contrari.

..

Primer de Maig, gran diada
de la festa del treball
que tots els obrers celebren
d'alguns anys a aquesta part,
perque *labor prima virtus*,
com diem els il·lustrats
qu'anant a fer caramboles
vam cursà el batxillerat.
No ens fa res que sigui *prima*
perque es un consol prou gran
que sigui *virtus* sencera
tant difícil de trobar
avui qu'abunden les mitjes...
les mitjes virtuts que van
lluïnt les mitjes calades
plenes de pantorrillam.
Me sembla que m'embolico
d'una manera alarmant;
seguint per les pantorrilles
no se on aniré a parar.
Parar! Ja torno a sè a *puesto*

es a di, al primer de maig,
perque tots els obrers paren
ep! s'entén de treballar,
i fan igual les obreres
que s'enten més, no es vritat?
Me sembla qu'ens entenem,
doncs entesos i endavant.
Com vos deia, Fontanellas,
vull dir, llegidò il·lustrat,
el primer de Maig es dia
en que's fa honor al treball
dedicant-lo a la vagancia
per no desmentir jamai!
allò de que el moviment
se demostra caminant.
Es una festa simpàtica
qu'ens agrada celebrar
com a conscients proletaris
de la ploma, es natural,
una ploma ben trempada
i un mango en igual estat,
sobre tot quan toquem coses
dignes de fer-los trempar.
Es una festa agradable
com ho son totes, carail
pro amic meu, *feste* la guitza,
no sempre's pot *festejar*,
per evità el compromís
de les relacions formals
amb consentiment dels pares
i demés murgues semblants.
Es una festa bonica,
pro si os havem de ser francs,
ens agraden més les festes
que'ns fan les noies del ram
d'alegres entretingudes,
alies les horitzontals.

..

La situació de Mèxic s'embolica
i els nord-americans
se van apoderant de mica en mica
dels pobles mexicans.
L'intervenció del yankees es segura
i els seus pobres veïns
trobaràn l'invasió cosa molt dura
quan se la sentin dins.

..

Aquesta Barcelona encantadora,
ciutat eminentment afrancesada
que domina la llengua de Molière
i de madam Caillaux, l'altre setmana,
deixant de fè el francès com acostuma,
perque l'actualitat ho reclamava,

la dolcíssima parla den Carducci
va xafà amb una gracia extraordinaria
en honor als paisans den Garibaldi
que'ns van venir de la ciutat del Papa.
I diu que'ls italians, de casa nostra
van quedar satisfets, i que l'estada

va ser-los agradable i atraienta
perque, contre lo qu'ells s'imaginaven,
van trobar macarrons a totes hores;
aquí de *macarrons* mai en fan falta.

..

Quin cas més divertit i extraordinari
el d'aquell taverner com no n'hi ha gaires,
que per fer la tirana al propietari
porta al Passeig de Gràcia unstrinxeraires,
obsequiant cada dia a aquella gent
amb unes platerades d'all i oli
capaces amb la seva *catipén*
de fer caure d'espatlles a la *poli*.
Jo al senti aquella olor tant assassina
quan encare ignorava la combina
i el plan que'l taverner desenrotllava,
me creia qu'era un auto que passava,
qu'en lloc de gasolina
amb força d'all i oli circulava.
Pro després la vritat he sapigut,
qu'al inquilino el tiren al carré,
que s'el tiri al carrer no està pas bé
i es la llei del *embut*
tractant-se, majorment, d'un tavernè.

..

Vol prohibir-se l'ambulancia
de les cabres a ciutat,
i això té molta importancia
i ho trobem molt ben pensat.
Perque no son pas camames
que'ns embruten els carrés,
i s'ens posen entre cames
molestant-nos amb excés.

TEATRES

LICEU. — *Barbiere di Siviglia* y *Lucia*. Dugues òperes, que li han valgut aplaudiments a la *Galli Curci*. Més la segona òpera que la primera. En el *Barbiere*, en *Belloni* va fer un excel·lent *Don Basilio*. Els demés, apa buenas! Més val no parlarne. *Il Trovatore*, un èxit franc, sorollós pel tenor *Scampini*. Bis en la *pira* i *de-manin*. I fins l'*Orfeo*, que és peça bona.

En Benavente

NOVETATS. — *La Malquerida*, era obra esperada amb espectació pel públic. Es bo el primer acte, molt millor el segon i'l tercer... *foso*. La companyia *Gómez Ferrer*, fluixa, molt fluixa. Porten els còmics un noranta per cent en el fracàs del drama.

NOU. — El benefici *Montero*, un èxit per en *Quimet*. Entre'ls regals un aeroplano, un elefant, l'antologia completa del *tango argentino* i les obres completes de Santa Teresa de Jesús.

TIVOLI. — En aquest teatre varen estrenar *El marido sonriente*, opereta alemana de l'Eysler, que ni fa riure, ni és seria, ni interessant baix cap concepte.

El públic ho va entendre així, i va deixar-la passar fent un gestic d'indiferència.

SALA IMPERI. — *El Cinematògrafo*, joguina d'en Frederic Reparaz, obté el favor del públic perquè és una obra sense pretensions i fa riure de debò.

L'execució, per part de la companyia, és bastant cuidada.

Lagartijillo, Pazos, Freg.—Sis Coquillas

Diumenge p'ogué. Deu Nostre Senyor se sentí abolicionista i'l diumenge passat resultà passat per aigua.

No obstant a les places anàrem tots els que hi entrem d'arroç i uns quants bons ciutadans que encara paguen l'entrada.

A les Arenes tinguerem un'altre corrida camelo. L'Alcalà és un viu. Vinga comprar toros a pes de carn i vinga encolomarlos com a toros de preu. Això és pendre'l pel. Es com si a casa la Mora donguessin ganado de can Vicens del carrer d'en Robador, dient que l'estrenàvem.

Diem això perquè la ganaderia de Coquilla, desacreditada ja a totes les places, l'Alcalà no té dret a introduir-la a Barcelona sense que l'afició protesti de que li introduïxin.

Ademés, diumenge era dia indicat per la ganaderia de Veragua, perquè si allò no era *ver-agua*!...

Com era doncs d'esperar, sortiren sis mansos indecients que foren lidiats més indecentment encara.

En *Lagartijillo*, aquell *Lagartijillo* que quan naixqué nostra afició ens la feia creixe és ja una ruina que ni's belluga, ni s'arrima ni res. No'ns dona gens de gust.

L'*Antoni Pazos* encare val menys que'l seu company. Al seu primer li adinyà barrinant i's tirà catorze vegades a ne'l seu segon pel davant, pel darrera i fins pels costats omplint-lo tot de sang.

Quan acabà suava i fins va caure desmaiàt. Es clar, tant ficar, tant ficar!

De tots modos és lo que deia el noi a la nit a cà l'Escaño:

—A mí que me den toro, toro de verdá y que no me vengan con coquillas que me ponen nervioso. Porque, vamo a vé ¿ze pué atoreá con coquillas?

I tenta raó el noi! Amb pecigolles no fa res ningú. L'únic que demostrà un xic de vergonya torera fou l'indio Freg que *arrea p'alante*.

Vegent arrimar-se a ne'n Freg un comprèn perquè quan un toro passa aprop aprop del torero se'n diu que passa *freg a freg*!

A l'últim de la tarde, un toro d'arrobos que li rustiren el clatell, guanyà l'orella i el campionat de natació. Si triga un xic més s'ofega.

Mireu si ho feu bé que'n Gaya de *La Tribuna* que anava tot afeitat li deia a la nit al «Bar del Centro».

—Bien, niño. Déjate de sinvergüensadas como esos grandes chivos, caramba, y arrea, que si los toros no te perjudican ganarás plata como Gaona el amito.

Bregant en *Pepín* qui tota la tarde feu de preservatiu i picant el sevillano Liñán que és l'únic que pot passar. Això que's sevillano!

No anarem al Sport perquè tinguerem por de quedar colgats al mig del fanc.

Allò és una porqueria. Quan plousembla una illa al bell mig d'un mar de pastetes.

Sabem que l'*Ostioncito* y en *Punxet* estigueren como los buenos. Ens ho han explicat uns intrèpits aficionats que a la plaça arribàren exposant-se generosament la vida.

Tot sigui a major honra i gloria de l'afició!

Motius d'Horta

Horta es país de matius, i amb motiu de publicar els principals de Catalunya que amb el temps formaran una de les col·leccions més papitesques i espatarrants del PAPITU, are els abocarem.

Motius papilesca: A cal Naps.

Motius fastigosos: A cal Pustema i a cal Manel del Moc.

Motius excusats i comuns: A cal Cagueta i a cal Cagón.

Altres de vegetals: A cal Pebrot i a cal Verdura, que es lo més vegetal i vegeterià que hi ha.

Motius de dos sexes: A cal Xinxona i a cal Pitxotxo.

Motius femelles: A cal Mugaró, a cal Rateta i a cal Titella.

Motius salerosos: A cal Salero, a cal Gitano, i de més salerosos com a cal Mitja doneta i a cal Set esquenes.

Motius varis: A can Batalla; un de pes, a cal Plom; un de tentador, a cal Sis Noies; un de burro espatllat, a cal Casat; un de la crema dels convents, a cal Frare; un de pelut, a cal Pelut; un de pelat, a cal Pelat; un que no es veritat, a cal Pau Mut, perquè la persona que avui el porta no's diu Pau ni es mut.

Motius verament motius: A cal Xecu i a cal Gatxet;

podem citar a cal Pates; un motiu ben xafat, a cal Xafat; un que tapa, a cal Tap; un de males caras, a cal Morros; un de molt conegut, a can Taranti.

Citarem també a cal Tarrida, que no te rès de particuar i no sembla motiu; a cal Lligonya; i entre les senyores, a cala Fox, a cala Municipala, a cala Paperina (suposem que no embolica), a cala Penya, a cala Pilar del Camp i a cala Botereta.

I per acabar saludarem al Sardo i al Noi Gran.

La venjança

EN Peret Artagas es un xicot de sòrt. L'altre dia, la minyona va anunciar-li una visita. Era aquèsta una senyora, jove, revinguda, d'aquelles que... vajal Portava la cara tapada amb un vel i sense fer embuts va convidar-lo a un passeig en cotxe.

En Peret, sorprès va acceptar, i res! Després del cotxe, l'hotel i a l'hotel demanin. Tot sense que la fulana es treïés el vel.

Un cop ell va creure que la broma —de bon genre, per cert— durava massa, va preguntar a la tapada incògnita la causa d'aquell capritxo.

—No es cap capritxo —respongué aquèsta. — Es una venjança!

—Carail —va exclamar sorprès en Peret.

—Sí Ja es hora de que ho sàpigal Vostè m'ha servit d'instrument de venjança! Jo he faltat al meu marit. El meu marit m'havia enganyat amb la senyora de vostè. Estic venjadat!

—La meva senyora?... Si sóc solter!

—Eh? Què? No es vostè el senyor Rovisa?

—No, senyora! Peret Artagas, per servir-la. El senyor Rovisa viu al pis de sobre.

—Oh! Ah! m'he equivocat de pis!

De Hospitalet

SE celebraven el dia 5 del present mes en la vila de Hospitalet varies representacions teatrals, resultant la sala molt plena i la companyia amb moltes alabances per lo excel·lentment que va treballar; però un dels personatges dels que foren «El Sr. Joaquín» fou un chic alegre per quant en el segon quadro de dita representació, quan figura que Trini espera al seu adorat Manuel tenint una flor a la ma, entre ella mateixa exclamà amb bastanta oportunitat «... y esta flor la guardaré para mi Manuel con la condición de que ha de enseñármela todos los días hasta que se efectúe nuestro enlace.»

—La llet s'apuja.
—Al contrari: baixa.

Un propulsor comercial

N un poble de l'alta montanya, que, com Viladrau, se veia invadit cada estiu per estol nombrosíssim de senyors forasters, l'església estava situada en un putxet una mica apartat del caseriu.

Una tarde se passejava per aquells indrets un senyor, qui observà com un baiet apedregava els vidres de la rectoria que s'esmicolaven l'un darrera l'altre, baix l'encertada punteria del artilleret rural.

El foraster, sense poguer contenir-se més, va atancar-se cautelosament an el selvatget, i fent-ne presa pel ganyot, l'increpà:

—Brètol, poca vergonya! No't remordeix la consciència de perjudicar aixís an el senyor rector, que és tan bon home?... No sé quin sant me deté, com no crido an el sacristà, per a que't dongui una llisadal!

El murriet somrigué, i ensenyant unes dentasses com grans d'all, respongué amb una barra descomunal:

—Aixó arrai; com que'l sacristà és el meu pare, no'm renyarà pas, i com que també és el vidrier del poble, encare m'hi afegirà deu cèntims, per a pega dolça.

Es cosa molt estimada
i de penjolls proveïda
i es quan la tenen posada
de les dónes l'alegría.

(Solució al número vinent.)

Solució del núm. passat:

LES LLIGA-CAMES D'HOME

CASTELLANADES

Deia un jove, gran sportman i gran progressista:

Cordero limpio y yo somos como cerrojos de abuela Sion.

La traducció al número vinent

Traducció del número passat:

¡Como rayo mala suerte y como púlpito!

COM LLAMPEGA I COM TRONA

CORRESPONDENCIA

Un que sempre està al tanto: La posem a la col·lecció.—*Ll. C.* Es gastadet.—*Pitus:* Ningú es profeta a casa seva. Nosaltres li publicarem la Maritornenca.—*Hall Llit-S.* Xina: El primer dels conte que'ns envia ja ha sigut publicat al mateix PAPITU. Memento Homo! L'altre conte es poc frapant i l'endevinalla costa massa de passar per natural. Envia altres coses que vostè ja sab que te condicions i simpaties a la casa.—*J. M. M.*: Mil mercès. Ho posem al sarró.—*Titella:* Està de broma vostè amb allò de les puces! Visca molts anys.—*M. Baldufa:* Ja fa masa vegades que vostè ens ve amb qüestions de la «Traca». Ni vostè, ni nosaltres, tenim el dret d'expoliar aquest simpàtic periòdic. Ja pot suposar que'l PAPITU no està disposat a publicar qüestions d'altres periòdics, i perque no sorprengui la nostra bona fe, hem decidit no publicar-li res més.—*Tretze son tretze:* Està molt bé, jove, està molt bé.—*Un membre de la colla del Pep:* Farem lo que podrem per a aprofitar quelcom. Lo que no aprofitarem serà la figa que ns ofereix, perque ja anem tips.—*Ant. Rameau:* Visquen els barbers. Publicarem el seu treball, que desde ara posem al Concurs.—*Un que debuta:* Vagi treballant.—*Penalti.* Aquesta setmana no l'ha morta. 1000, a: Mil mercès dels motius de Port-Bou, que publicarem en obsequi: 1.er, a la població de la frontera que tants admiradors ens proporciona, i 2.es als nostres llegidors, que tants tips de riure se fan amb aquestes llistes dels motius.—*Cucunilla:* Caratsus! si que les cull verdes vostè! Ja li dic jo que!—*El fenómeno:* Li publicarem la primera.—*Grill i Llampec:* Rebuts els seus treballs pel concurs del núm. dedicats als Barbers.

Cardador de Llana: Rebuts els motius de Juneda. Seràn publicats quan els hi toqui el torn, o més ben dit quan els hi toqui allò que sona: l'hora.—*Els directores de la política:* Rebuta la seva proclama, en la cual hi figuren e s noms dels populars veïns de Santa Coloma. Esperem l'altra proclama que anuncien per fense un altre tip de riure.—*M. Baldufa:* Home, senyor Baldufa, si escribís menys potser no s veuria obligat a copiar tant sovint la «Traca», periòdic de Valencia que'ns es molt simpàtic.—*El Secretari General del F. Benito:* Un fill! Home, això dels fils ja no s'usa. Jo crec que'l PAPITU ha ofert als seus llegidors tot lo que en aquest gènere se pot oferir.—*Un lleter:* N'hi publicarem dos. Dels altres dos que'ns envia l'un ja s'ha publicat al PAPITU.—*Nito de la Cita:* Respecte a la seva virginitat d'escriptor perduda en el treball que'ns envia, dec dir-li qu'era llàstima que se l'haguessin de menjar els cuques, perque vostè te veres condicions. Lo que'ns envia aquesta setmana ja s'ha publicat al PAPITU. Busqui un tema nou i arribal are ja ha romput el glas de la virginitat.—*Bevet:* Es un xisto que ja l'hem publicat varies vegades.—*J. M. M.*: Trobo el final poc nou. Vagi enviant. Vostè es conseqüent i el que la siga la mata.—*Festufé:* Sortirà.—*Foposepe Gonpazapalespei:* Aprofitarem algunes cosetes: Procuri simplificar els seus pseudònims o lo que sigui, perque no dona gaire gust escriure paraules estranyes.—*Mala Gruta i C.:* Lo que'ns envia aquesta companyia de Terrassa ja's va publicar al PAPITU. De tota la companyia no n'hi ha ni un que s'en recordi. Renoi, quins socios la deuen formar!—*Rafelico:* Vostè deu tenir o molts anys o molt poca experiència. Respecte a lo que diu de no contestar-li no se a què's refereix, perque nosaltres totes les cartes que rebem les contestem.—*Xinga a Solts:* Els motius de Vilafranca seràn publicats quan el torn els hi soni.—*Cucuracho:* Vagi treballant, que vostè te condicions i sembla un xicot sense pretensions.—*Llaureja Cardener:* Rebuts els motius de Sant Feliu de Guixols, que publicarem al seu degut temps. La castellanada ens fa el pes i també la publicarem si a Deu plau.—*Pepet Gitano:* El posem al Concurs.—*Un que va al Moulin Rouge:* La costum francesa que'ns explica en el seu treball, es bonica, però en qüestió de llengua francesa als nostres llegidors no ls hi podem dir res que'ls hi vingui de nou.

L'HUMOR EXTRANGER

—Quina barra! Quan la senyora hi és no' faïcas de mi!

—Ja has entrat el compte al senyor del 12?
—Sí, senyor.
—Sembla estrany, perquè encare segueix cantant.

—Li asseguro, senyora. Ha vingut d'un pèl que no fos ric.
—Pèl de rossa o de morena?

—Escolti, senyor jutge: que l'han trobat a l'individu que va fer a trescos a la seva dona?
—Per què?
—Per a fer-li un encàrrec...

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES Y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÀ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40 - De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9. - Jovellanos, 9

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA
EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE

ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMERGENCIAS MÉDICAS

DE-VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la **CHEMISCHE FABRIK GUESTROW** - Guestrow (Alemania)

Centre de venda al per ma-
jor de periòdics i setmanals
= i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets, 17, tenda

BARCELONA

Miquel Guerrero

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintitalls anys d'èxit.

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES

SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA ECONÓMICA

CONSULTA PARTICULAR

Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ampie)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

¡Delirium Tremens!

Preu: dos rals.

Cuplets del "Papitu"

Preu: un ral.

—Li faré el petó més llarg que's pot fer.
—...?
—Un petó de pel·lícula.